

[Mølgaard.]

enige om at støtte boligministeren i hans vej frem mod en bedre, en mere socialt retfærdig situation på boligmarkedet ved en bedre ejerlejlighedslovgivning.

Der var ét parti, der svigtede boligministeren imellem første- og andenbehandlingen, og det er spekulationens ofre, der kommer til at undgælde. Glæden ved VSR-forliget må i første omgang tilfalde de spekulanter, som nu smutter igennem, og dernæst de mange hårde spekulanter, som ved hjælp af de huller, man lader tilbage, fortsat er sikret ikke bare brød og smør, men millionformuer som indkomster i de kommende år. Det er forargeligt, og det er det ekstra meget i en tid, hvor man politisk har styret overenskomstsituationen hen i det hjørne, hvor lønindkomstudviklingen rigtignok har fået tøjler på sig. Beskedenhedskravet, som vi kendte fra såvel september- som augustforlig og frem til overenskomstindgrebet, formuleres bestemt ikke over for spekulanterne.

Hvor langt kan dette fortsætte? Det eneste, jeg tør love, er: ingen vegne med retsforbundets støtte. Man tør vel også håbe, at man en dag når frem til, at de forrige tider er forbi, også for socialdemokratiets vedkommende i så henseende, og det i en ganske anderledes positiv forstand, end da Ewald udtalte tilsvarende ord til sin Arendse. Hvor langt kan socialdemokratiet stå samlet i en afvisning af boligministerens, fagbevægelsens og lejerbevægelsens fremskridtsvenlige retning, når ingen undskyldning gælder om, at man er tvunget til det? Det er spørgsmålet.

Jeg håber i hvert fald, at det knager i partiets fuger og bånd. Gør det ikke det, så bør det falde, som ikke kan stå for nærmere prøvelse, nemlig vælgernes tro på valgkamptilsagn om social indstilling i regeringspartiet. Det kan da ikke i det lange løb være tilfældet, at den sociale samvittighed i dette parti kun har den plattform med boligsikring at udfolde sig på, som pensionistandelshavere ifølge lovforslag nr. L 135 skal have til gavn for sig selv og for deres arvinger? Den snor turde dog være for kort for det i reglen regeringsbærende parti.

Jeg gad vide, om ikke det også i det lange løb vil gøre sig gældende i det engang radikale venstre. Jeg tænker på det parti, der fortsat kalder sig radikalt, og ikke på det parti, der fortsat ved møder synger »Venstrenavnet, det forpligter«, side om side med »Foragtet af de store, men elsket af de små«. I det sidste til-

fælde lades alt håb vel nok ude i så henseende, men de to første steder må fortsatte skridt ad denne asociale vej gøre ondt, skulle jeg formode.

Wilhelm (VS):

Jeg gad nok vide, hvad man ville sige om den boldspiller, der efter at have gjort en elendig figur hele kampen igennem til sidst ganske ufortjent fik chancen for at komme på scoringslisten ved et straffespark, og som så vendte ryggen til eller måske oven i købet sagde: jeg kan ikke finde bolden. Man ville nok tro, at det skyldtes nervøsitet for at brænde det straffespark.

Hvis det oven i købet var sådan, at målmanden faktisk var uskadeliggjort, og spilleren egentlig stod over for et blankt mål og bare behøvede at pirke lidt til bolden, og der uundgåeligt ville blive mål, og han alligevel nægtede, og modspillerne protesterede, men medspillerne fandt bolden til ham og lagde den på pletten lige for fødderne af ham, så han bare behøvede at pirke lidt til den, og han alligevel ikke bare nægtede at sparke, men oven i købet gik sammen med modstanderne om at kritisere og om at modarbejde dem, der fra starten af havde påvist det rå spil og derved havde skaffet straffesparket, så ved jeg ikke, hvad man ville tro om ham.

Jeg skal lade være med at forsøge at gætte det. Det kunne ellers være interessant nok at kende svaret, for denne beskrivelse passer præcis på socialdemokratiets optræden i ejerlejlighedssagen.

De, der har påpeget det rå spil og alle de beskidte tricks, der er begået, og som derved har sørget for, at det i det hele taget blev til et straffespark i denne sag, er først og fremmest de vågne og aktive lejere i Todeskade, på Worsaaesvej, i Sommerstedgade, Blågårdsgade, Griffenfeldsgade, Baggensengade osv., osv. Det er dem, der har æren for, at denne sag overhovedet blev taget op igen.

Socialdemokratiet nægtede at se bolden. Så fortalte vi dem, hvor den lå. Så sagde de, at de stadig væk ikke kunne se den. Så gik vi sammen med SF, retsforbundet og DKP og lagde bolden på pletten for tærerne af socialdemokratiet. Så viste det sig, at socialdemokratiet overhovedet ikke ville kendes ved bolden og i virkeligheden slet ikke ønskede det mål, men tværtimod lod det gå ud over dem, der sørgede for straffesparket, nemlig de aktive lejere. Det